

**Postní 3 ned A - 1. skrutinium – 4.3.2018 – Žízeň po vodě, touha po Bohu
– Ex 17,3-7 – Jn 4, 5-42**

Milá Zdeňko, Filipe a Štěpáne, dnes s vámi prožíváme vaše první skrutinium. To slovo „skrutinium“ se překládá jako „zkoumání“ či „prohledávání“ a dříve znamenalo posuzování, zda je katechumen, kandidát způsobilý ke křtu. V současné době to znamená obřad bezprostřední přípravy ke křtu, obřad, v jehož jádru je exorcismus, tedy modlitba za osvobození katechumena od zlého a za jeho vnímavost vůči Božímu působení. Skrutinium je zaměřeno k očištění mysli i srdce, jako posila proti pokušení, pomoc ke zrání správného úmyslu, ke zrání přátelství s Kristem a ke zrání lásky k Bohu. Možná bychom jinak řekli, že ve skrutiniích jde o jakési třibení srdce, že tu jde jednak o správné poznání, vidění srdcem a také o správný postoj srdce. Člověk sestupuje ke své nejhlubší žízni, ke své nejhlubší touze. O žízni a o touze k nám hovoří právě dnešní texty.

Všimněme si v liturgii slova dvou momentů a jejich srovnání.

Tím prvním momentem v druhé knize Mojžíšově je situace, kdy *lid žíznil po vodě a reptal proti Mojžíšovi*, kdy na Mojžíšovo volání Bůh dává lidu vodu, tiší jeho žízeň. Člověk zde žádá a dostává.

Druhý moment nám předkládá evangelium, když Kristus žádá člověka o vodu: *„Dej mi napít.“* A přitom se v rozhovoru nakonec ukazuje, že je to on, kdo dává člověku živou vodu, kdo tiší tu mnohem hlubší žízeň než žízeň těla. Kristus zde žádá a jako první dává.

V rozhovoru u studny Kristus pomáhá Samaritance objevit tu nejhlubší lidskou žízeň, nejhlubší lidskou touhu, která se nespokojí s žádnými hranicemi a limity.

V jedné meditaci se dočteme:

Na obtížné cestě života můžeme neustále volat: "V těchto dnech trpí lid žízní." Člověk byl stvořen pro věčnost, a proto jej sužuje vyprahlost pramenící z omezenosti všeho, co jej obklopuje, protože se tím nemůže nasytit. S bolestí v sobě cítí touhu po živé vodě, která by ho občerstvila, obnovila a naplnila jeho život pravým smyslem a hodnotou. Ježíš, božský poutník po cestách tohoto světa, chtěl tuto naši žízeň sdílet spolu s námi, aby nás přivedl k poznání, že se v našem srdci skrývá žízeň po věčné a bezbřehé lásce a neustále nás zneklidňuje. Je naprosto neúčinné tuto žízeň ignorovat nebo se ji snažit utišit nějakou lidskou náhražkou lásky. (LD 3, str.155)

Tato nejhlubší žízeň a touha v člověku nás vede k tomu, co přesahuje veškeré hranice a omezení času, našeho života, našich představ, vede nás k tomu, co je věčné a trvalé, vede nás k tomu, kdo je věčný a kdo v sobě má plnost života – vede nás k Bohu. Vede nás ke Kristu, v němž nám Bůh ukazuje, jak hluboká je jeho žízeň, touha po člověku, jak hluboká je jeho láska k člověku, která se nezastaví před žádnou překážkou.

V Kristu jsme každý z nás stále znovu konfrontováni s touto Boží žízni po člověku, v něm jsme voláni k odpovědi víry, která takovou výzvu nenechá nepovšimnutou, ale která má ochotu a odvahu ji přijmout jako dar nevýslovné Boží dobroty a lásky.